

.....
.....
.....

Němci v Československu tvořili významnou menšinu obyvatel, bylo jich zhruba 23 %. Československá ústava z roku 1920 zaručovala všem menšinám rovná práva. Československo se navíc již na mírové konferenci v Paříži v roce 1919 zavázalo chránit své menšiny. Skutečná situace byla složitější.

Státním jazykem byla řeč „československá“. Jazykový zákon umožňoval Němcům používat jejich mateřštinu v úředním styku, ale jen v oblastech, kde tvořili alespoň 20 % obyvatel.

Občas, hlavně v prvních letech se objevovaly „naschvály“, například když čeští úředníci odmítali přijímat německé dokumenty nebo pošta nechtěla doručovat dopisy s německými názvy měst.

Navzdory tomu měli Němci v Československu dostatek škol, včetně vysokých, a to přesto, že stát upřednostňoval zakládání škol českých.

Ekonomicky Němci někdy čelili znevýhodnění. Stěžovali si na pozemkovou reformu, která proběhla v roce 1919 a přerozdělila půdu ve prospěch Čechů a Slováků. Také státní zakázky získávaly častěji české firmy než ty německé. To vedlo k velké nespokojenosti zejména ve 30. letech v době Světové hospodářské krize, a přispělo to k příklonu části Němců k nacismu.

V politice měli Němci své zastoupení. Mohli volit i být voleni, měli také své politické strany. Od roku 1926 měli ve vládě také své ministry.

Ve srovnání s jinými zeměmi střední a východní Evropy byla ale situace německé menšiny v Československu relativně dobrá. Nejlepší podmínky měli Němci v Estonsku, kde měli širokou kulturní autonomii. Naopak v Polsku nebo Maďarsku byla jejich práva mnohem omezenější a v některých zemích, jako v Itálii či Sovětském svazu, čelili tvrdému pronásledování. ^{ZDROJ 1}

---

¹ Článek redaktorky serveru Aktuálně.cz Petry Hosenseidlové. [Němci v Československu museli snést postavení menšiny. Jinde se ale měli mnohem hůř](#). Publikováno 9/2018.
Text byl jazykově upraven a krácen pomocí ChatGPT.